Lietas arhīva Nr. 1A-0153-19/14
ECLI:LV:RPPT:2019:0618.1A68015319.3.S

SPRIEDUMS

Rīgā 2019. gada 18. jūnijā

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa,
tiesnesis Viktors Makucevičs,
rakstveida procesā Daugavgrīvas ielā 58, Rīgā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Rīgas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka p.i. 2019. gada 20. marta lēmumu Nr. D57/01/51304796/1.

Aprakstošā daļa

[1] 2019. gada 3. martā Rīgas Pašvaldības policijas (turpmāk arī – Iestāde) Kurzemes pārvaldes inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr. 513047961 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) par to, ka 2019. gada 3. martā plkst. 11.52, transportlīdzeklis *OPEL*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ (turpmāk arī – Transportlīdzeklis), novietots stāvēšanai ārpus ceļa vai tā paplašinājuma. Tādējādi tika pārkāptas Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumu Nr. 279 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 114. punktā noteiktās prasības un par šo pārkāpumu uzlikts naudas sods 30 *euro*.

[2] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, sūdzību iesniedza /pers. A/, norādot, ka lēmumam par viņas saukšanu pie administratīvās atbildības nepiekrīt un lūdzot atcelt administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr. 513047961.

[2.1] Sūdzībā norādīts, ka saskaņā ar protokolu-lēmumu neprecīzi norādīta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – Latvijas APK) 149.[10] panta devītā daļa, jo pārkāpuma izdarīšanas vietā nav norādītās ceļa zīmes, tādējādi protokols-lēmums ir nekorekts un spēkā neesošs.

[2.2] Tāpat sūdzībā norādīts, ka atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 114. punktā noteiktajām prasībām transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, kas šajā situācijā nebija pārkāpts.

[3] Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2019. gada 20. marta lēmumu Nr. D57/01/513047961/1 (turpmāk arī – Iestādes lēmums) /pers. A/ sūdzība noraidīta, bet Sākotnējais lēmums atstāts spēkā.

[3.1] Iestādes lēmumā norādīts, ka 2019. gada 3. martā plkst. 11.52, Kurzemes prospektā 58, Rīgā, Iestādes Kurzemes pārvaldes inspektors konstatēja, ka Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma.

[3.2] Iestāde norāda, ka Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkts noteic, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos. Par minētā punkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā.

Ņemot vērā minēto, pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 43.[2] pantu, Latvijas APK 214.[1] pantu un Rīgas pašvaldības policijas 2016. gada 30. jūnija iekšējiem noteikumiem Nr. 5-nts „Par amatpersonu tiesībām izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemt lēmumus pat Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 214.[1] panta pirmajā daļā minētajiem pārkāpumiem", Iestādes amatpersona uzlika Transportlīdzekļa īpašniecei naudas sodu trīsdesmit *euro* apmērā.

[3.2] Atbildot uz sūdzībā norādīto, ka Sākotnējā lēmumā nav precīzi norādīts Latvijas APK pants, norādītajā vietā neatrodas norādītās ceļa zīmes un norādi uz Ceļa satiksmes noteikumu 144. punktu, Iestāde norāda turpmāko.

Iestādes amatpersona ieradās notikuma vietā, jo ar mobilās lietotnes starpniecību tika saņemtas sūdzības par to, ka Kurzemes prospektā 58, Rīgā, transportlīdzeklis novietots nepareizi, uz zemes, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumus.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumiem stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā, kā arī transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā, transportlīdzekļa apturēšana ir viens no ceļu satiksmes manevriem. Tādējādi transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai, kas seko automašīnas apturēšanai, ir atzīstama par ceļu satiksmes manevru. Tādējādi Transportlīdzekļa vadītājs bija ceļu satiksmes dalībnieks, piedalījās ceļu satiksmē un viņam bija pienākums ievērot Ceļu satiksmes noteikumus.

Citējot Ceļu satiksmes noteikumu 141. punktu, norāda, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz Ceļu satiksmes 11. sadaļas „Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Ja pārkāpums konstatēts dzīvojamā zonā, kuru regulē 11. sadaļa, atbildība netiek izslēgta, tāpēc, ka tas noticis dzīvojamā zonā. Tiesu praksē nostiprināts, ka uz dzīvojamām zonām attiecas gan 11. nodaļā noteiktās prasības, gan 13. nodaļā noteiktās prasības.

[3.3] Atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 2. panta 1. punktu, Iestāde norāda, ka pretēji privāto tiesību principam – atļauts viss, kas nav aizliegts – ceļu satiksmē ir piemērojams publisko tiesību princips – atļauts vien tas, kas noteikts tiesību normās.

Atsaucoties uz Ceļu satiksmes likuma 38. panta pirmo daļu, Iestāde norāda, ka Sākotnējā lēmumā norādītajā vietā transportlīdzekļu novietošanas stāvēšanai nav regulēta ar Ceļu satiksmes noteikumu zīmi vai ceļa apzīmējumu, kas ļautu novietot transportlīdzekli, neievērojot 114. punktā noteiktās prasības.

[3.4] Apgabaltiesa līdzīgā situācijā norādījusi, ka tas, ka normatīvajos aktos *expressis verbis* nav ierakstīts, ka transportlīdzekli nedrīkst novietot apstādījumos vai citās vietās, nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur, iesniedzēja ieskatā, tas netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļa braukšanu.

Ņemot vērā minēto, Iestādes lēmumā norādīts, ka nav pamata uzskatīt Sākotnējo lēmumu par prettiesisku.

[3.3] Vērtējot Lēmuma veidlapu, Iestādes lēmumā secināts, ka Iestādes amatpersona ailē „pārkāpuma izdarīšanas vieta (piemēram, pilsēta vai citas apdzīvotas vietas nosaukums, adrese) un būtība" nav norādījusi pārkāpuma izdarīšanas vietu – Kurzemes prospekts 58, Rīgā.

Citējot Latvijas APK 278.[1] panta trešo daļu, norāda, ka tā kā Sākotnējā lēmumā pieļauta pārrakstīšanās kļūda, secināms, ka lietā nav konstatējams būtisks procesuāls pārkāpums, kas ietekmētu Sākotnējā lēmuma tiesiskumu pēc būtības. Sākotnējais lēmums satur visas Latvijas APK 274. panta otrajā daļā noteiktās sastāvdaļas.

Par Latvijas APK 149.[10] panta devītās daļas pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs – naudas sods trīsdesmit *euro* apmērā.

Latvijas APK 22. pantā noteikts, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Iestādes lēmumā norādīts, ka Sākotnējais lēmums jāatstāj negrozīts, labojot Sākotnējā lēmumā pārrakstīšanās kļūdu – norādot ailē „pārkāpuma izdarīšanas vieta (piemēram, pilsēta vai citas apdzīvotas vietas nosaukums, adrese) un būtība" pārkāpuma izdarīšanas adresi – Kurzemes prospekts 58, Rīgā.

[4] Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā 2019. gada 2. aprīlī saņemta /pers. A/ sūdzība par Iestādes lēmumu, lūdzot tiesai atcelt Iestādes lēmumu.

[4.1] Sūdzībā papildus sūdzībā par Sākotnējo lēmumu minētajam norādīts, ka izsaukums tika saņemts ar mobilās lietotnes starpniecību, jo Transportlīdzeklis novietots nepareizi – uz zemes, taču pārkāpuma izdarīšanas vietā nav ne zemes, ne apstādījumu, ne zaļās zonas, ne arī ietves, tādējādi netika pārkāptas Ceļu satiksmes noteikumu prasības, lai varētu piemērot sodu. Iestāde lēmumā nepamatoti izdara secinājumu, ka /pers. A/ uzskata par atļautu novietot transportlīdzekli puķu dobēs un bērnu spēļu laukumos, Iestādes lēmumā saskatāmas pretrunas argumentācijā vienlaikus apstiprinot un noraidot vienus un tos pašus argumentus.

Pēc Iestādes lēmumā norādītā var secināt, ka drīkst nezināt tiesību normas un piemērot jebkādu likuma pantu, vēlāk to argumentējot ar pārrakstīšanās kļūdu.

Sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu atkārtoti izskatīt iesniegumu, Iestādes lēmumu un atcelt Lēmumā piemēroto sodu.

[5] 2019. gada 20. maijā Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā saņemti Iestādes paskaidrojumi par /pers. A/ sūdzību, kuros norādīts, ka sūdzība nav pamatota, lūdz to noraidīt.

[5.1] Paskaidrojumos, papildus Iestādes lēmumā norādītajam, norādīts, ka no lietā esošajiem materiāliem, Sākotnējā lēmuma, fotoattēliem un Iestādes lēmuma, skaidri un nepārprotami izriet, ka 2019. gada 3. martā plkst. 11.52 Kurzemes prospektā 58, Rīgā, Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu.

Par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta prasību neievērošanu ir noteikta administratīvā atbildība Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā, proti, par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. No normas izriet, ka likumdevējs jau sākotnēji paredzējis iespēju uzlikt administratīvo sodu par apstāšanās un stāvēšanas pārkāpumu, kas nav tieši paredzēts Latvijas APK 149.[1 0] panta devītajā daļā. Kā arī, par transportlīdzekļa novietošanu ārpus ceļa robežām, nav paredzēta atsevišķa sankcija.

No lietā esošajiem fotoattēliem redzams, ka Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai pie ēkas Kurzemes prospektā 58, Rīgā, ar diviem sānu riteņiem uz pagalma asfaltētās brauktuves, bet ar otriem diviem teritorijā ārpus ceļa robežas, kura nav ne asfaltēta, ne klāta ar bruģi, bet klāta ar augsni, izkliedētu akmens šķembu materiālu, kas pāriet zālienā, bet vide konkrētajā reģionā ir degradēta, faktiski bez veģetācijas. Iestādes ieskatā, ja vieta, kurā paredzēta augu augšana, tiek izbradāta un izbraukāta, nav iespējama augu augšana, bet tas nenozīmē, ka šī teritorija uzskatāma par ceļu Ceļu satiksmes likuma 1. panta 3. punkta izpratnē. Pretējam nav gūti pierādījumi.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, tiesa atzīst, ka /pers. A/ sūdzība ir pamatota un ir apmierināma, bet Iestādes lēmums ir atceļams.

[7] Latvijas APK 289.[12] panta pirmā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesa neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu atceļ iestādes lēmumu un nosūta lietu jaunai izskatīšanai iestādei pēc piekritības šādos gadījumos:

1) lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvā pārkāpuma lietu izskatīt;

2) lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekiem par lietas izskatīšanas vietu un laiku;

3) izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;

4) lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;

5) lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa nekonstatē Latvijas APK 289.[12] pantā paredzētos gadījumus, kas būtu pamats neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem atcelt iestādes lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai iestādei.

[8] Saskaņā ar Latvijas APK 286. panta otro daļu augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

Savukārt Latvijas APK 272. pants noteic, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[9] Latvijas APK 248. panta pirmā daļa noteic, ka Protokolā par administratīvo pārkāpumu norāda protokola sastādīšanas laiku un vietu, protokola sastādītāja vārdu, uzvārdu, institūciju, kuru viņš pārstāv, amatu; ziņas par pārkāpēja personu; administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, laiku, pārkāpuma būtību, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai. [..]

Latvijas APK 243. panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Turklāt minētā panta ceturtā daļa noteic, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Turklāt Latvijas APK 244. pants paredz, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcija, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu lietā, izvērtē, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības. Savukārt, no otras puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas

savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu (piemēram, sagatavot savus argumentus, iesniegt pierādījumus). Līdz ar to lēmums administratīvā pārkāpuma lietā būtu jāpieņem par tiem faktiem, kas norādīti protokolā – jaunu faktu norādīšana lēmumā varētu pārkāpt personas procesuālās tiesības (skat. plašāk *Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 25. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKA-157/2007*).

Tiesa atzīst, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Tātad, pārkāpums var tikt uzskatīts par administratīvo pārkāpumu, ja konstatē konkrētu objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu. Objekts ir tas, pret ko ir vērsts administratīvais pārkāpums, objektīvā puse raksturo kā izdarīts administratīvais pārkāpums, subjekts ir persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, subjektīvā puse ir vainojama darbība (skat. plašāk *Augstākās tiesas 2006. gada 22. decembra spriedumu lietā Nr. SKA-571/2006, 2008. gada 26. maija spriedumu lietā Nr. 252/2008*).

Atzīstams, ka, konstatējot administratīvo pārkāpumu, tas ir iestādes, kura ir veikusi lietvedību un sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu, pienākums konkrēti norādīt administratīvā pārkāpuma protokolā, kādas darbības persona ir veikusi un kā izpaudies administratīvais pārkāpums, par kura izdarīšanu administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts, kvalificējot pēc konkrēta Latvijas APK paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva, gan iegūt pierādījumus, kas to apliecina. Savukārt tiesai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir jāvērtē, vai lietā esošie pierādījumi un ziņas par administratīvo pārkāpumu, kuras ir savākusi iestāde, kura veikusi lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, ir pietiekamas administratīvā pārkāpuma sastāva konstatēšanai personas darbībās, nevis pēc savas iniciatīvas vākt un piemeklēt papildus faktus, lai personas darbībās konstatētu administratīvo pārkāpumu.

No minētā secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības. Faktiski šī amatpersona atzīst, ka ar protokolā konstatētajām darbībām persona ir izdarījusi pārkāpumu, par kuru paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments, kā sākotnēja apsūdzība, ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā.

[9.1] Sākotnējā lēmumā norādīts, ka /pers. A/ ir saukta pie administratīvās saskaņā ar Latvijas APK 149.^{10} panta devītās daļas noteikumiem, jo nebija ievērojusi Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta prasības.

Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkts noteic, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos. Tādējādi no minētās normas izriet, ka obligāta pārkāpuma sastāva pazīme, kurā šajā gadījumā ir jāvērtē, ir attiecīgā pārkāpuma izdarīšanas vieta. Nenorādot attiecīgu vietu, kurā ir izdarīts administratīvais pārkāpums, Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta neievērošana var attiekties uz neierobežotu vietu daudzumu.

Savukārt Latvijas APK 149.^{10} panta devītā daļa noteic, ka par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Sākotnējā lēmumā norādīts, ka tas ir sastādīts Kurzemes prospektā 58, Rīgā, bet nav norādīta administratīvā pārkāpuma vieta.

[9.2] Tiesa nevar atzīt par pamatotu Iestādes lēmumā norādīto, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nenorādot administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, kad tiek piemērots sods par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta pārkāpumu un vēlāk to papildinot, nevis kaut ko labojot, norādot attiecīgu administratīvā pārkāpumu vietu, būtu atzīstama par pārrakstīšanās kļūdas labošanu Latvijas APK 278.^{1} panta noteiktajā kārtībā.

Latvijas APK 278.^{1} panta trešā daļa noteic, ka institūcija (amatpersona), kura pieņēmusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pēc savas iniciatīvas vai pēc administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieka lūguma var izlabot lēmumā pārrakstīšanās vai matemātiskā aprēķina kļūdas, ja tas nemaina lēmuma būtību.

Tādējādi tiesa konstatē, ka, papildot Sākotnējo lēmumu ar administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, Iestāde ir nevis labojusi pārrakstīšanās kļūdu, bet gan veikusi labojumus, kas tieši ietekmē pieņemtā lēmuma būtību, respektīvi, lai izpildītos Latvijas APK 149.^{10} panta devītajā daļā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta pārkāpumu. Tiesa šādu rīcību nevar atzīt par atbilstošu Latvijas APK noteikumiem.

Šajā gadījumā tiesa uzskata, ka Iestādei bija jālemj par Latvijas APK 278.^{1} panta pirmajā daļā paredzētās iespējas izmantošanu.

[10] Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92. pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija (skat. plašāk *Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 3. marta spriedumu lietā Nr. SKA-48/2009*). Lietās, kurās tiek lemts par personas sodīšanu, tiek piemērots princips, ka pamatotas šaubas tiek tulkotas par labu personai, kuru sauc pie likumā noteiktās atbildības un soda (*in dubio pro civis*) (skat. plašāk *Administratīvās apgabaltiesas 2009. gada 29. aprīļa spriedumu lietā Nr. 129022608*).

Saskaņā ar Latvijas APK 239. panta pirmās daļas 1. punktu lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikums.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka nepastāv tiesisks pamats /pers. A/ saukt pie atbildības par Latvijas APK 149.^{10} panta devītajā daļa paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu par Ceļa satiksmes noteikumu 114. punkta neievērošanu, jo nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, un tieši Sākotnējā lēmumā nav norādīta konkrēta administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vieta, kura šajā gadījumā ir nepieciešama kā administratīvā pārkāpuma sastāva kvalificējošā pazīme.

[11] Tajā pašā laikā tiesa norāda, ka nekādā gadījumā neatbalsta un neatzīst par atbilstošu situācijai /pers. A/ rīcību, ievērojot lietas materiālos pievienotajos fotoattēlos norādīto, kā arī Sākotnējā lēmumā un izdrukās no Rīgas pašvaldības policijas Elektroniskā notikumu žurnālā norādīto attiecībā uz Transportlīdzekļa novietošanu vietā, kur konstatēts administratīvais pārkāpums. Taču, lai sauktu personu pie atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta pārkāpumu, administratīvā pārkāpuma protokolā jābūt norādītai administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietai, jo ir administratīvā pārkāpuma sastāva obligātā kvalificējošā pazīme, kas šajā gadījumā obligāti jāvērtē.

[12] Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. *Senāta 2010. gada 11. marta sprieduma lietā Nr. SKA-66/2010 14. punktu, 2012. gada 21. februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-186/2012 10. punktu, 2013. gada 1. jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-584/2013 10. punktu*).

Ņemot vērā minēto, tiesa nevērtē citus /pers. A/ sūdzībā norādītos argumentus, jo tie nav atzīstami par nozīmīgiem no tiesību viedokļa šīs lietas izskatīšanā, jo tiesa konstatēja pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanai.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka nepastāv tiesisks pamats /pers. A/ saukt pie atbildības par Latvijas APK 149.^{10} panta devītajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, jo nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot minēto un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 2. punktu, tiesa

nosprieda

atcelt Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka p.i. 2019. gada 20. marta lēmumu Nr. D57/01/513047961/1 un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. A/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10]panta 9.daļas.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2019. gada 18. jūnijā.

Tiesnesis Viktors Makucevičs